RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 232.277 van 22 september 2015
in de zaak A. 209.520/XIV-35.980

In zake : Paul DE VOS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jaak Haentjens
kantoor houdend te 9160 Lokeren
Heilig Hartlaan 56
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 19 juli 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 17 mei 2013 waarbij het beroep tegen het besluit van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen van 19 mei 2011 wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frederik Haert, die *loco* advocaat Jaak Haentjens verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is houder van een Vlaams jachtverlof.

3.2. Verzoeker laat op 24 november 2010 een lang vuurwapen met gladde loop, merk Zoli, kaliber 12, registreren op model 9 op basis van zijn statuut als jager.

De gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen besluit op 19 mei 2011 aan verzoeker het recht te ontzeggen om vuurwapens voorhanden te houden, in het bijzonder wat het voormelde lang vuurwapen betreft.

3.3. Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing wordt op 17 mei 2013 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

> "[…].
>
> U werd op 17 december 2008 veroordeeld wegens het onrechtmatig bezitten en gebruiken van bestrijdingsmiddelen en inbreuken op de wet betreffende de bescherming en het welzijn der dieren. Voor deze veroordeling heeft u inmiddels eerherstel genoten. Dit betekent nog niet dat de feiten als dusdanig niet weerhouden kunnen worden om aan te tonen dat uw gedrag een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden. Zo is het perfect mogelijk dat de procureur des Konings in het kader van herstel in eer en rechten het opportuun vindt een gunstig advies te verstrekken; doch anderzijds oordeelt dat met betrekking tot het voorhanden hebben van een vuurwapen dergelijke feiten wel een probleem vormen. Deze zienswijze blijkt duidelijk uit het ongunstig advies dat de procureur des Konings te Dendermonde heeft gegeven met betrekking tot uw wapenbezit.
>
> Op basis van boven vernoemde elementen kan worden besloten dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid problemen bestaan. U heeft inbreuken gepleegd op wetgeving welke voornamelijk is gericht op het vrijwaren van de openbare orde en veiligheid. Niet alleen het gebruik, maar ook het louter bezit van de giftige stof TEMIC zonder te beschikken over de nodige erkenning of machtiging is strafbaar. Uit de resultaten van de huiszoeking is gebleken dat u het vergif had verborgen in een zak cement, zodat kan worden aangenomen dat u op de hoogte was van het feit dat u dit giftig product niet mocht bezitten, laat staan gebruiken. Ingevolge uw handelen hebben ten minste twee honden een pijnlijke dood gestreden. Vermoedelijk werden nog meer honden en katten het slachtoffer van uw daad. Bovendien is het niet ondenkbaar dat het ondoordacht plaatsen van giftige stoffen ook nefaste gevolgen kan hebben voor de volksgezondheid in het algemeen. Het bezitten van een jachtgeweer door iemand die er niet voor terugschrikt dieren op een onwettige en inhumane manier te doden, is duidelijk een gevaar voor de openbare orde, veiligheid en gezondheid.
>
> Op zijn minst kan worden geconcludeerd dat u op een onverantwoorde, onvoorzichtige en zelfs gevaarlijke wijze omgaat met gevaarlijke producten en/of goederen, en dat u geen respect heeft voor de regelgeving die net moet voorkomen dat de openbare orde en veiligheid in het gedrang komen. Dergelijke ingesteldheid is absoluut onverenigbaar met wapenbezit.
>
> De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning. De wapenvergunning (of de toelating tot het voorhanden hebben van vuurwapens) is dus de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe om preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden (cf. rechtspraak van de Raad van State, […]).
>
> Er zijn voldoende ernstige en concrete redenen die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid moet worden beschouwd. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor uzelf, en voor de openbare orde en veiligheid. U kan niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.
>
> Met het oog op de vrijwaring van de openbare orde en veiligheid wordt uw recht

om het voornoemde vuurwapen en bijhorende munitie voorhanden te houden ingetrokken:

• lang vuurwapen met gladde loop, merk Zoli, kaliber 12, serienummer […].

Tevens wordt u het recht ontzegd om andere vuurwapens voorhanden te houden."

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het enig middel

A. Eerste onderdeel

Uiteenzetting van het middelonderdeel

4. Verzoeker voert in een eerste onderdeel de schending aan van de formelemotiveringsplicht op grond van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiëlemotiveringsplicht. Hij voert aan dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze, laat staan op afdoende wijze, motiveert waarom de feiten die aanleiding gaven tot de veroordeling door het hof van beroep bij arrest van 17 december 2008, ondanks het herstel in eer en rechten bij arrest van 28 juni 2012 van het hof van beroep te Gent, nog altijd nuttig kunnen worden betrokken bij de beoordeling door de verwerende partij.

5. In de memorie van wederantwoord herneemt verzoeker zijn argumentatie vervat in het verzoekschrift en voegt er aan toe dat de bestreden beslissing noch de memorie van antwoord aangeven of de feiten, niettegenstaande het tijdsverloop en het herstel in eer en rechten, nog altijd nuttig kunnen worden betrokken bij de beoordeling waarvoor zij staat.

In de laatste memorie voert hij aan dat de overweging in de bestreden beslissing waarbij o.m. wordt verwezen naar de "oneerlijke persoonlijkheid van beklaagde" en waaruit de verwerende partij besluit dat er inzake de algemene moraliteit en persoonlijkheid van verzoeker problemen bestaan, geenszins afdoende is.

Beoordeling

De formelemotiveringsplicht

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

7. De formele motivering van de bestreden beslissing is hierboven weergegeven (*supra*, punt 3.7.). Hieruit blijkt dat het beroep wordt verworpen op grond van het feit dat verzoeker “inbreuken [heeft] gepleegd op wetgeving welke voornamelijk is gericht op het vrijwaren van de openbare orde en veiligheid” en omdat “het bezitten van een jachtgeweer door iemand die er niet voor terugschrikt dieren op een onwettige en inhumane manier te doden, […] duidelijk een gevaar [is] voor de openbare orde, veiligheid en gezondheid”. Hiervoor steunt de bestreden beslissing blijkens de formele motivering zich op de feiten waarvoor verzoeker op 17 december 2008 werd veroordeeld door het hof van beroep te Brussel, in het bijzonder “het onrechtmatig bezitten en gebruiken van bestrijdingsmiddelen en inbreuken op de wet betreffende de bescherming en het welzijn der dieren”. In de bestreden beslissing wordt voorts het herstel in eer en rechten dat verzoeker voor die veroordeling heeft bekomen, in rekening gebracht maar wordt tevens gesteld dat “het perfect mogelijk [is] dat de procureur des

Konings in het kader van herstel in eer en rechten het opportuun vindt een gunstig advies te verstrekken; doch anderzijds oordeelt dat met betrekking tot het voorhanden hebben van een vuurwapen dergelijke feiten wel een probleem vormen". Uit deze formele motivering blijkt aldus dat de verwerende partij uitdrukkelijk uiteenzet waarom de feiten die leidden tot verzoekers veroordeling, ondanks het herstel in eer en rechten, nog steeds nuttig konden worden betrokken in de beoordeling van het gevaar dat verzoekers wapenbezit vormt voor de openbare orde. Dit volstaat in het licht van de door verzoeker geschonden geachte formelemotiveringsplicht. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig.

8. In zoverre hij voor het eerst in de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie nieuwe argumenten en kritieken aanvoert, toont verzoeker niet aan dat hij deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

De materiëlemotiveringsplicht

9. Verzoeker voert ook de schending aan van de materiëlemotiveringsplicht, doch hij bouwt in het verzoekschrift ter zake geen specifieke argumentatie op, zodat deze grief ofwel geacht moet worden samen te vallen met wat hiervoor al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

In zoverre hij voor het eerst in de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie nieuwe argumenten en kritieken aanvoert ter adstructie van deze grief afgeleid uit de materiëlemotiveringsplicht, toont verzoeker niet aan dat hij deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middelonderdeel. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

10. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

B. Tweede onderdeel

Uiteenzetting van het middelonderdeel

11. In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Hij betoogt dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat het perfect mogelijk is dat de procureur des Konings in het kader van herstel in eer en rechten het opportuun vindt een gunstig advies te verstrekken, doch anderzijds oordeelt dat met betrekking tot het voorhanden hebben van een vuurwapen dergelijke feiten wel een probleem vormen. Volgens verzoeker vindt deze zienswijze geen steun in het ongunstig advies van de procureur des Konings.

12. Verzoeker voegt daar in de memorie van wederantwoord aan toe dat de bestreden beslissing duidelijk en ondubbelzinnig (mede) is gesteund op het advies van de procureur des Konings. De verwerende partij leest vervolgens iets in het advies wat er niet in te lezen valt.

Beoordeling

13. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middelonderdeel op grond van de volgende overwegingen.

Nu de procureur des Konings in zijn advies van 27 augustus 2012 enerzijds stelt een gunstig advies te hebben gegeven voor de aanvraag van herstel in eer en rechten en anderzijds een ongunstig advies geeft inzake het wapenbezit van verzoeker, volgt dat hij de zienswijze/mening is toegedaan dat een gunstig advies op het ene niet noodzakelijk een gunstig advies op het andere inhoudt. De overweging in de bestreden beslissing dat dit blijkt uit de bestreden beslissing kan worden bijgetreden.

14. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Hij beperkt zich immers in de laatste memorie tot het handhaven van zijn standpunt en het verwijzen naar wat hij ter zake heeft uiteengezet in zijn vroegere procedurestukken, zonder dat hij een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weergeeft.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het tweede onderdeel van het enige middel ongegrond.

C. Derde onderdeel

Uiteenzetting van het middelonderdeel

15. In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Hij betoogt dat door te oordelen in de bestreden beslissing dat “vermoedelijk nog meer honden en katten het slachtoffer (werden) van uw daad” de in het middelonderdeel ingeroepen beginselen werden geschonden.

16. In de memorie van wederantwoord betoogt verzoeker dat dit een decisief element was, hetgeen volgens hem uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing blijkt.

In een laatste memorie betwist verzoeker het standpunt als zou het een overtollig motief betreffen. Niettegenstaande verzoeker dit motief uitdrukkelijk betwistte, zowel in zijn bezwaar van 15 april 2011 als in zijn administratief beroep van 1 juni 2011, werd het gehandhaafd in de bestreden beslissing. Volgens verzoeker toont dat genoegzaam aan dat het wel degelijk een determinerend motief betreft.

Beoordeling

17. De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

18. In de bestreden beslissing wordt, op grond van de feiten die tot verzoekers veroordeling door het hof van beroep te Brussel hebben geleid, onder meer vastgesteld dat “ingevolge [zijn] handelen ten minste twee honden een pijnlijke dood [hebben] gestreden”, waarna wordt besloten dat “het bezitten van een jachtgeweer door iemand die er niet voor terugschrikt dieren op een onwettige en inhumane manier te doden, […] duidelijk een gevaar [is] voor de openbare orde, veiligheid en gezondheid” en dat “op zijn minst kan worden geconcludeerd dat [verzoeker] op een onverantwoorde, onvoorzichtige en zelfs gevaarlijke wijze omgaat met gevaarlijke producten en/of goederen”.

Verzoeker betwist het voorgaande niet. Hij toont bijgevolg niet aan dat deze motieven onregelmatig zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen. In het licht hiervan is verzoekers kritiek in het middelonderdeel gericht tegen een overtollig motief. Zelfs al zou die terecht zijn, dan nog zou die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden. De omstandigheid dat verzoeker dit motief steeds heeft betwist in de loop van de administratieve procedure, verleent op zich niet een determinerend karakter aan dit motief, zodat verzoekers argumentatie ter zake niet tot een andere conclusie leidt.

19. Verzoeker voert ook de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, doch hij bouwt in het verzoekschrift ter zake geen specifieke argumentatie op, zodat deze grief ofwel geacht moet worden samen te vallen met wat hiervoor al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

20. Het derde onderdeel van het enige middel is niet ontvankelijk.

D. Vierde onderdeel

Uiteenzetting van het middelonderdeel

21. In een vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële-motiveringsverplichting. Hij betoogt dat hij in administratief beroep verschillende argumenten had doen gelden en dat behoudens het argument met betrekking tot het eerherstel, geen van deze argumenten in de bestreden beslissing in overweging werden genomen, laat staan beantwoord.

22. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker hieraan toe dat hij geen schending van artikel 149 van de Grondwet heeft ingeroepen en dat, door geen van de door hem aangebrachte gegevens, die hem allen “ten gunste” komen, mee in overweging te nemen, de bestreden beslissing niet draagkrachtig is gemotiveerd.

In de laatste memorie wijst verzoeker er op dat de motivering afdoende, pertinent en draagkrachtig moet zijn en hem in staat moet stellen om met nuttig gevolg op te komen tegen de bestreden beslissing. Te dezen wordt volgens verzoeker evenwel in de bestreden beslissing geen enkele afweging gemaakt tussen enerzijds de feiten waaraan hij schuldig werd bevonden en waaruit wordt besloten dat er inzake zijn algemene moraliteit en persoonlijkheid problemen bestaan en anderzijds de vaststellingen nadien omtrent zijn persoonlijkheid in het arrest van 17 december 2008, de inhoud van het gunstige persoonlijkheidsverslag

op zich en het gegeven dat het herstel in eer en rechten afhankelijk wordt gesteld van “verbetering en van goed gedrag”. Door die afweging niet te maken, meent verzoeker geen inzicht te hebben in de redenen of motieven waarom aan die laatste gegevens geen, of minder, belang is gegeven.

Beoordeling

23. Hoewel de formelemotiveringsplicht de beroepsinstantie er niet toe verplicht uitdrukkelijk te antwoorden op alle in het beroepschrift verwoorde argumenten, moet uit haar beslissing wel kunnen worden opgemaakt dat de argumentatie van de betrokkene daadwerkelijk in de besluitvorming is betrokken. Hieruit volgt dat de beroepsinstantie niet uitvoerig moet antwoorden op elk van de in het beroepschrift verwoorde argumenten. Wel moet impliciet of expliciet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en moet hieruit minstens impliciet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard.

Te dezen beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot de blote bewering dat, “behoudens het argument m.b.t. het eerherstel, […], geen van deze argumenten in de bestreden beslissing in overweging [werd] genomen, laat staan beantwoord”, zonder *in concreto* nader toe te lichten of uit te werken waarom uit de bestreden beslissing niet (minstens impliciet) kan worden afgeleid waarom zijn argumenten in het algemeen niet werden aanvaard, derwijze dat hierdoor de formelemotiveringsplicht zou zijn miskend.

Inzake de voor het eerst in de laatste memorie aangevoerde nieuwe argumenten en kritieken, toont verzoeker niet aan dat hij deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middelonderdeel. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

24. Verzoeker voert ook de schending aan van de materiëlemotiveringsplicht, doch hij bouwt in het verzoekschrift ter zake geen specifieke argumentatie op, zodat deze grief ofwel geacht moet worden samen te vallen met wat hiervoor al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

25. Het vierde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

E. Vijfde onderdeel

Uiteenzetting van het middelonderdeel

26. In een vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat door in de bestreden beslissing het beroep te verwerpen terwijl hij in eer en rechten werd hersteld, hij voor geen andere feiten werd veroordeeld, het hof van beroep in zijn arrest van 17 december 2008 de veroordeling uitsprak met uitstel omwille van het gunstig persoonlijkheidsverslag en het blanco strafverleden, hij de uitgesproken schadevergoeding heeft betaald, hij tot 24 november 2008 een blanco strafregister had én door de arrondissementscommissaris een jachtverlof voor het jachtseizoen 2010-11 werd uitgereikt, de bestreden beslissing in een kennelijke wanverhouding staat tot de feiten op grond waarvan het administratief beroep werd verworpen.

27. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker hieraan toe dat de verwerende partij in de memorie van antwoord niet overgaat tot een weerlegging. Dat hij geen annulatieberoep heeft ingesteld tegen een eerdere beslissing van 4 oktober 2010 is niet relevant.

In de laatste memorie voegt hij er aan toe dat hij op ontvankelijke wijze het redelijkheidheidsbeginsel heeft aangevoerd en dat in de bestreden beslissing geen enkele afweging is gemaakt tussen enerzijds de feiten waaraan hij schuldig werd bevonden en waaruit wordt besloten dat er inzake zijn algemene moraliteit en persoonlijkheid problemen bestaan en anderzijds de

vaststellingen nadien omtrent zijn persoonlijkheid in het arrest van 17 december 2008, de inhoud van het gunstige persoonlijkheidsverslag op zich en het gegeven dat het herstel in eer en rechten afhankelijk wordt gesteld van “verbetering en van goed gedrag”.

Beoordeling

28. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

29. De Raad van State gaat bij de beoordeling van de redelijkheid van de bestreden beslissing uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoeker in het onderdeel aangevoerde argumenten die volgens verzoeker doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel miskent.

De door verzoeker in het onderdeel aangehaalde feiten en appreciaties ervan, - die allen betrekking hebben op het hem verleende eerherstel, de draagwijdte van de eerdere veroordeling en de uitvoering ervan door verzoeker,

het gegeven dat hij tot 24 november 2008 een blanco-strafblad had en dat hem nadien een jachtverlof werd toegekend - geven weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de zwaarwichtigheid van de in aanmerking genomen feiten, van verzoekers gedrag en van zijn persoonlijkheid, die verschilt van die van de beroepsinstantie, maar door deze niet bij te treden, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten gegaan.

30. Het vijfde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

F. Conclusie

31. Het enige middel kan in zijn geheel niet tot nietigverklaring leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig september tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Johan Pas	**Geert Debersaques**